

ger i Udlandet. Dette anser jeg for en Uting, naar de kan leveres lige saa godt og billigt herhjemme. Vi er for Tiden i Færd med at bygge en ny Banegaard i Odense. Det er blevet mig meddelt, at der i Licitationsbetingelserne for dette Byggearbejde er indsat følgende to Bestemmelser: At Tagstenene skal være tyske, og at Fliserne skal være engelske. Nu skal jeg ikke gøre Reklame for et enkelt af vore Teglværker, men jeg tør paastaa, at der leveres ganske fortrinlige og holdbare Tagsten fra vore egne Teglværker, og jeg synes derfor, at det offentlige i Licitationsbetingelserne ikke skulde indsætte saadanne Bestemmelser, hvorved man bestemt kræver den fremmede Vare. Ligeledes er det blevet mig meddelt, at man ved det Sindsygehospital, som Staten er i Færd med at bygge, ikke anvender den bornholmske, den danske Granit, men at man faar den Granit, der skal anvendes, ovre fra Sverige, og det uagtet der i Øjeblikket er stor Arbejdsløshed indenfor Stenhuggerfaget. Vort Landbrug kunde ogsaa gøre en hel Del for at fremme det danske Arbejde. Jeg tænker paa den store Mængde Maskiner og Redskaber, som Landbruget indfører; det drejer sig om meget store Beløb hvert Aar. Naar man ser en polsk Arbejder sprede Gødning med en amerikansk Greb, eller man ser en gallicisk Pige grave i Haven med en tysk Spade og hyppe Kartofler med et engelsk Hypejern, saa siger jeg: det er en Uting, det burde ikke finde Sted. Landbruget maatte her kunne gøre en hel Del ved at holde sig til den hjemlige Arbejdskraft og anvende de Redskaber, der tilvirkes af den hjemlige Industri. Det vilde have en ikke saa ganske ringe Betydning for en Forbedring af vor daarlige Handelsbalance. En Del Arbejdsmænd paa Lolland indgav i Fjor til Folketinget et Andragende, der blandt andet gik ud paa, at Roearbejdet ved Sukkerfabrikkerne paa Lolland og Falster burde udføres af danske Arbejdere; de fremsatte Forslag i den Henseende. Jeg vil haabe, at denne Tanke maa blive taget frem til fornyet Overvejelse. Det vil være en af de Veje, ad hvilke man kunde modarbejde Arbejdsløsheden, en af de Veje, ad hvilke vi kunde frigøre os for den Afhængighed, vi mere og mere kommer i til Udlandet. Naar vi ser, at vor Handelsbalance i de senere Aar viser et Underskud paa 90 Mill. Kr., idet vor Indførsel overstiger Udførselen med dette Beløb, er dette et Tal, som jeg synes maa mane til Eftertanke. Nu er der ganske vist nogle,

der paastaar, at Forholdene ikke er saa slemme, som Handelsbalancen udviser, idet der maa tages Hensyn til en Række usynlige Indtægter, som bøder herpaa, og man tænker i saa Henseende paa Indtægter ved Fragtfart, ved Transithandel, ved Turister og lignende. Det er nok muligt, at de Indtægter, som fremkommer ad disse Veje, kan dække det Underskud, Handelsbalancen udviser. Men vi maa dog huske paa, at naar vor Gæld til Udlandet er 900 Mill. Kr., betyder det, at vi hvert Aar maa sende 36 eller 40 eller maaske endnu flere Millioner Kroner som Renter og Afdrag til Udlandet. De Beløb dækkes ikke, de skrives til Gælden, som vi derfor ser vokse saa stærkt.

En anden Vej, der kunde føre ud af vor Gæld til og Afhængighed af Udlandet, er den, at vi arbejder hen til at dygtiggøre vort Folk, navnlig vor Ungdom, og jeg skal her komme ind paa det Spørgsmaal, som blev rejst af Socialdemokratiet i Folketinget for et Par Aar siden. Vi krævede gennemført en bedre Undervisning for vor Ungdom, ikke alene aandelig Undervisning, ikke alene Undervisning i almindelige Fag, men ogsaa faglig Uddannelse. Vort Forslag blev den Gang mødt med Velvillie fra alle politiske Ordføreres Side, og det blev paalagt den daværende Kultusminister, Højskoleforstander Appel, at fremskaffe saadanne Oplysninger; at vi kunde se, hvordan Stillingen paa dette Omraade var, ikke alene i vort eget Land, men ogsaa i andre Lande. Højskoleforstander Appel har løst denne Opgave paa en saadan Maade, at han fortjener Tak derfor. Han har fremskaffet en Række fyldige Oplysninger baade fra vort eget Land og fra andre Lande, og disse Oplysninger blev omdelt paa Rigsdagsmændenes Pladser under Sommersamlingen. Nu foreligger altsaa dette store, udmærkede Materiale, og jeg vil da tillade mig at spørge den højtærede Kultusminister, som har forefundet dette Materiale, om han agter at benytte det. Det er jo ikke Meningen, at det skal lægges hen i Rigsdagens Arkiv, det skulde jo gøres frugtbringende, omsættes i praktiske Forslag. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister har lige saa stor Interesse for denne Sag, som hans Forgænger havde.

Jeg skal derefter gøre nogle faa Bemærkninger om den store Jernbaneulykke, som fandt Sted ved Bramminge i Sommer. Det var jo en Ulykke, som rystede hele vort Folk. Der var hengaaet en Aarrække, hvor vi ikke havde kendt saadanne store Jernbaneulykker. Et Side-